

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΓΚΟΛΟΒΙΕΦ

— Σοῦ ὑποσχέθηκα κάποτε νὰ σου διηγηθῇ τὴν τραγικὴν ἴστορία τὸν Γκολόδιεο, καὶ θὰ κρατήσω τῷρα τὴν ὑπόσχεσί μου,—δρχίσει νὰ μοὶ λέπῃ ἔνα βράδυ, σὲ ὥστα ταῦθέρνα, ὁ Τού Κόπου, ἔνας φίλος μου, παλιὸς τωντικός, τὸν ὅποιο εἰχὼν ἐσαναντηθῆνται υψηλά, ὑπέρτελος τοῦ πάση χρόνια που είχα νά τὸ δό, στὸ Σίλενο τῆς Αθητραίλας. Εἴσαι τὸ ματιό μου πολλών τυχοδιώκτες τὸ πάντα κακῷ ποτὸν δρχίσαν νά γιγνών σαν κολασμένος σ' οἄλει τίς Βάλισσος τοῦ κείμου... ‘Απ' ὅλους δώμας τοὺς διειθεῖται τυχοδιώκτες, ποτὲ ζητοῦν μέχρι σήμερα καταφύγοι στὸ Σίλενο, ὁ ποτὲ περιεργός καὶ πιὸ ἐπικίνδυνος συγχρόνως ἡταν αὐτὸς ὁ Γκολόδιεφ...

Πριν ἀπό τὴν Ρωσίαν "Ἐπάντοστα, ὁ Γκολδενόβ πούλοδε
κορδόνια γιὰ παπούτσια καὶ θαυματουργὸς εἰκονίουματα στοὺς
δρυμοὺς τῆς Μόσχας. Μᾶς δταν ἔσοπτα ν̄ διεμοθύνεια τῆς "Ἐ-
πατακόσταος, ἔκαιε μιὰ μέρα τὴν ἀνακάλυψη πῶς εἶχε ιδιοφύια
κατασκοπεῖον" κ̄ ἔγινε πράκτωρ τῆς Τσέκας... "Ετοί, ὥριτε τὴν
εὐκαρία πώς ἐκδηλώθη ὅλους τοὺς παλόνους ἔχθρούς του, που
τοὺς κατηγοροῦσε στὰ Σοβίέτ ώς ἀντιπάλους τῆς σοσιαλικής
πατριδός... Καὶ θέτα κατασθεῖν καὶ μόνος σου, δτι μιὰ τέ-
τοια καταγγείλας ιδιούμανούσε τότε μὲ θαυματική καταδίκη.

τον παραγενικόν τεραπυρίδην τοτε με ανατολήν καταβιῃ...
Ωστόσο, μια μέρα, δ ὁ Γκολδβίεφ ἔγινε καὶ αὐτὸς ὑπόπτος οὗτος.
Σαδίζει, γάρνοτα γιὰ ποιὸ λόγο... ΟΙ Μπολεστικοί ληστηδούν
από τις ὑπεραισίες ποὺ τούς προσέφερε, καὶ τὸ καταδικάστινον
σὲ θάνατο... Μά την τελευταῖα στιγμὴ, δ ὁ Γκολδβίεφ κατώρθωσε
νὰ δραπετεύσῃ ἀπό τις ψυλάκες, νὰ φύγῃ ἀπό τὴν Ρωσίανα καὶ
νὰ φτάσῃ ἐδῶ, στὸ Σιδένι, ὑπερ' ὅπτο πολλές πειραιώνησεις...

„Από τη μέρα που ήρθε δώ, έγιγνε ονοματά Δάνθρωπου που είναι ίκανός για κάθε άτυπια και κάθε θρωματοδύνεια. Δρέπει νά καλύψει πληρωμή. Ήταν δύνατο νά δης τό απαίσιο μούτρο του, χωρίς ν' άναστριχάσης από τρόμο και απόδια. „Πήρχαν έμωας και θρισμένοι τύποι, που δέν υπορούσανε τάν κάνουν χωρίς τὸν Γκολδβιέρ.. ταλασθίνεις τώρα τί είδους τύποι ήσαν αύτοι και τί είδους δουλειά έκαναν...

πό το τελευταῖο καὶ τὸ προμέρον ἐγκλημά-
στή ὅλος τὰ γνωστά του
ἐγκλημάτων ποὺ ἔκανε δὲ
Κολδούνοφ, θίαν ποὺ πή-
ρε στὸ λαυδὸν τὸν κα-
πετῶν Χέρτζ. ἔναν ἀγάπη-
θι ψιθυρό... Ή λιστρία αὐ-
τῆς, ποὺ θε μού μειν ἀ-
λισπούντη, ἔγινε πέραν.
Μάρ πρέπει νά σου την δι-
γήθηδι ἀπὸ την ἀρχή, γι-
ατὶ εἶνε πολὺ ἀνιδιάφερον...
— “Ιωσή μας μέρει νά
την γράψουμε...

Καὶ ὁ Τόμη Κόπου, ἀφοῦ ἀδειάσῃ τὸ ποτήρι μὲ τὸ τζίν, σκουπίζοντας τὰ μουστάκια του μὲ τὴν παλάμη του, συνέχισε:

—Ο καπετάν Χέρτζ κυβερνούσε έκα καράβι γιά ληγαριασμό μαζί έταιρών τους και εκευθύνοντας μιαλού προσβάτων. «Έκανε τα πτυκά τη συγκοινωνία μεταξύ των διαφόρων λιμένων της Αδριατικής. Σ' ένα όπο τα ταξεδιά του αυτά, γνώρισε σ' ένα καπετάν τη Μίνα, μιά νοντρή και ματσία καρεσεπατίστα, μιά γυναίκα που μπορούσε νά συγκινήσει μονάχα τους Μαρούλους λοστρόμους... Μά την γυναίκα αυτήν, δη, καπετάν Χέρτζ την άννησε με πετλόδ και πράσσορα ξώσατα!... Ήτα ξέρων, θέωςια, διά νόση και λογοκή είνε δυό πράγματα που δεν μπορούν νά ταξιδιώσουν ποτέ.

Ο Χέρτζ δεν είναι φυσικήσει δις τότε, δύν καὶ ήταν όμοιος δύνασθε, ψηλός, γευμάτος, δυνιπότερος.. 'Η αὐθέλεια του, δύως... ή, μηδὲν, ή δυνάσθεται τῆς ψυχῆς του· τότε ἔκπονταν νὰ σφίνεται σάν παιδί, νά ντρεπεται μπορεῖ στις νινάκες·' Κ' έτσι, ή καθοσανταΐσταρα κατώφθισαν νά τὸν ιπτάξει στὴ δύναση της καὶ νά τὸν καρπάν νά μπορεῖ νά σκεπτεῖται·'Πότε?' Εἶλο ἐκτάντη πότε σύδιπτην.. Ήδης ἔκανε δι καπετάνιο Χέρτζ αὐτὴν τὴν γκάφα;.. Νά κάτι ποὺ δὲν ήταν μπορέσων ποτὲ νά τὸ καταλάβει.. Μάτη καὶ άλληθια είνει. Κτίριο θα μετασπάσου ξερότεινθετο τη Μίνα σε θειμῦδη νά τὴν γιπτούσε γάμο! Σ πνὶ άργη, ἐκείνην νύσσω πάσ τὴν κορδιδεύει. 'Όταν, δικαίοι, Σπάνιαριθμή πάσ δέχοταις μιλούσε ποσθερά, δὲν τὸν ἀφη- σε νά ἑπαναλάθῃ τὴν ποδάσιον του γιατί δέμπεται πορφορά.

‘Ο Χερτζής τίταν εύτυχισμένος κοντά της. Και ή Μίνα έκανε
δι, τι μπορούσε γιάν νάρ είνε εύχαριστημένος από αυτήν... ‘Ανα-

γνώριζε τὸ κακό ποὺ τῆς ἔκανε, ἀφοῦ τὴν τρά-
βηξὲ ἀπὸ τὸ καφεσσαντά, ὅπου ἦταν ὑποχρέω-
μένη ν' ἀκούντα τὸ χυδαία περιόργαντα ὅλων τῶν μεθυσμένων πε-
λευτῶν... 'Ο Χέρτζ ιτὴν παιρίνε μαζύ του στὰ ταξιδεῖα του... Οι
μανύτες του τὴν ἀγορούσσαν, γιατὶ ἦταν ἀστέια καὶ παχινιδά-
ρα, παρ' ὅλο τὸ πάροχο τῆς, καὶ τὴν σεβόντουσαν ἀπὸ φόδο
πρὸς τὸν τεχνούνταμα καπετανίο τους... Καὶ ἡ ζωὴ κυλοῦντος ή-
σηκαὶ καὶ ἀμέριψνα για τὸν ἄγαθο Χέρτζ...

Μετόπου, μά κέρας, κατά την διάρκεια ένδος ταξειδίου, δύσευτερος καπετάνιος του, ένας αλλοκοιλιός, βρέθηκε νεκρός στό πιστούνι του. Ο Χέρτης άναγκαστήκε τότε νό πάρη έναν άλλο ζωηθό, δύο πόδις έτυχε νό είναι ένας δπό έκεινον τους δώμαρφους μά έλαφρόμυλους ναυτικούς, που φωνάζονταν οι ίδιες συστάνουντα κατακτηταί και άτι καμμιά γυναίκα δεν μπορεῖ ν' αντισταθεί στην γοντεία τους.. Και ή άληθεια είνε, ότι ή Μίνα ερωτεύθηκε τόν καινούργιο δεύτερο καπετάνιο.. Στήν άρχη, δίστασε νά φανερώση τό αίσθημά της, έπειδη λυπότανε και φούντανε συγχρόνως τόν δύντρα της.. Μά μπορεῖ ποτέ ή γυναίκα νά κρύψη ένα αίσθημά της... Ο Νίταν-έτοι λεγόταν δύσευτης, καπετάνιος-τό κατάλαβε και... Επράξει άναλογως, δχι έπειδη τό θερεός ή Μίνα, μά για νά μπορη νά λέη πώς είλε ψήλη την γυναίκα του πλοιορχού του!

Ο καῦμένος δ Ἐρέτης δὲν μπορούσε νὰ ὑποπτευθῇ, διτὶ κάθε
θρόδυ, μόλις ἀνέβαινε στὴ γέφυρα καὶ γ' ἀντικαταστοῖ τὸν
δεύτερον καπετάνιο του, έκείνος ἔτρεχε κάτω στὴν ἀγκαλιά τῆς
γυναίκας του... Πῶν νὰ φαντασθῇ διτὶ ἡ Μίνα του, που τοῦ χρω-
στοῦσε τόσα πολλά. Θὰ τὸν ἀπατούσε μέσα στὸ ίδιο τὸ κα-
στρό, ωντὸν ὑποτάξιον

·Ο καπετάν Χέρτζ γνώρισε σ' ένα καμπαοὲ τὴν Μίνα·

Μιὰ μέρα, ὁ Χέρτζ πρόκειτο νῦν μετασφέρη ἀπὸ τὸ ένα λιγμάνι στὸ ὄπλο ἔνα φόρτωμα ποὺ μαζί μετέβη προθέσης. Τὴν ἴδια, διαμερίσματα, θ' ἐναχωρούσε κεὶ ἔνα ὅλο φορτωμένο καραβίο, που ἀνήκε σὲ μιὰ ὅλη ἔταιρισ. Ἡ ἔταιρισ αὐτῆς ἔκανε δημιουργὸν μὲ τὴν ἔταιρισ στὸν δόποια ἐργαζόμενον δέκατον.

Ἐντίπολος αὐτὴ ἔ-
ταιρία ήθελε νὰ ἐξεφορτώσῃ πρώτη τὸ ἐμπόριον τῆς ση̄ον λι-
μένων ἀποστολῆς. Πρέπει τώρα νὰ ἔρχεται, διὸ ἐδό, οἱ ἐμπόροι
μας θεωρούν δλα μέσα καθάλ· μάγια, ἀρκετά νὰ πραγμα-
τικοποιούν μεγαλείτερα κέρδη. Καὶ ἡ ἔταιρία ποὺ οοῦ εἴλη,
ζήτησε, στην περίστασι αὐτή, τὴν πολύτιμην συνεργασία του Γκο-
λόφειο, φιλόνομον ηγούμενον, σα κάτε εῖδηντος θρησκούοιλειν.

λοισθεῖσα...τανθρώπου χρησιμού σε κακεί είσουσα ωραίωδουσεις... Ο Γκολοβέριδε δέχτηκε, πράγματι, μὲ μιὰ καλή αμοιβή, νά κάνη τὸ κασσίδι του Χέρτη νά καθυστέρη μὲ κάθε τόπον... Τὸ κασσίδι αὐτὸν τὰ δύο σαλπάριξ ὑπέτη ἀπὸ λίγες δρες... Ο Γκολοβέριδε Εμαῖδε, ὅτι δὲ Χέρτη βοισκόταν τὴν ὥρα ἑκείνη σὲ μιὰ τάξην τοῦ λαμπαινοῦ, θυμηθῆκε τὰ δυοῦ ἀκουσεῖς νά λένε για τὸ συνυγικό ἀτύχημα του καὶ μιὰ σοτανική ίδεα πέρασθε μπό τὸ νικού του. Πήγε καὶ βρήκε τὸν καπετανεῖο καὶ τοὺς φωνέων, μὲ κυνικὴ εἰλίκρινεια, δῆλη τὴν ἀλήθεια... Συγχρόνως τοῦ εἰπε-
φωικίας...—τὶ θέκουσε κείνος διὰ βρισκόταν στὴν δυσάρεστη αὐτὴ θέση;

Ο Χέρτζ τὸν ἀκουσε μὲ μάτιο δρθάνοιχτα ἀπὸ κατάπληξι καὶ τρόμο, μηδὲν νὰ θυγάτη λέξῃ ἀπὸ τὸ στόμα του... Ο πόνος του ἦταν τόσο μεγάλος, ώστε δὲν μποροῦσε νὰ ἑκόλωθη μὲ λόγια... Κάτι έλεγ στάσαι μέσος του... Ο κόσμος σωρίστηκε σ' έρεψια γι' αὐτὸν, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔμαθε, δή τι Μίνα, η ἀγαπημένη του Μίνα, η γυναῖκα ποὺ την τράβηξε ἀπὸ τὸ βούρδο καὶ τὴν ἐκανε σεθαστή, δίνοντάς της τ' θυμό του, τὸν ἀπατοῦσε ἀδιάντριτα μέσο στὸ καράβι του!... Πᾶς μπόρεσε νὰ κάνῃ αὐτὸ τὸ ξεγλυπνα...;

Ο καπετάνιος θυγήκε διότι την ταθέρνα, παραπατώντας σάν
ιερύσμενος... Καὶ τράχηξ διάμεσως γιὰ τὸ καράβι του...

“Η υπουργές συστάσεις του Γκολόδιεφ, τρυπούσανε τό μαλάριο σάν διαμαμένο σίδερο... Είχε τη δύναμιν ν' αντικρύστη την

